

het marktplein, Octavia, zijn oudere zuster met den rug naar het licht. Ze was teer en kleintjes en iets gebogen van gestalte. Over haar smalle vogelgezichtje lag een waas van aristocratische burgerlijkheid. Telkens pauseerde ze, kuchte dan even en sprak tegen haar broer. Sttig als een menuet klonk haar stem.

Maar ze sprak slechts over huishoudelijke bezigheden, ze klaagde over den bleeker, die de wasch zoo slecht verzorgde, en over Rieka, het tweede meisje, die de ruiten op haar kamer zoo slordig had gezeemd.

Zoo als altijd luisterde haar broer Gerhard niet naar die verhalen, dat alles ging hem niet ter harte, en nu zeker niet. Hij at zijn brood in gedachten en speelde met het tafelmes. Plotseling het relaas van zijn zuster onderbrekende zei hij: „Ocje, Woensdag is 't groot-burgerdag, wil je er aan denken?”

Octavia keek wrevelig naar hem op, klemde even haar dunne lippen op elkaar; diep zuchtte ze.

„Maar broer Gerhard,” klonk het dan scherp, „ik dacht dat . . . , is dat nu noodig?”

„Ja, Ocje.”

In de stilte kraste een mes valsch over een bordje.

„Soms is het, broer Gerhard, of je geen Struwentius bent.” Haar stem trilde, en even weifelde ze verder te spreken. „Jij met je vreemde liefhebberijen en met je . . . ” Zenuwachtig drukte ze een zakdoekje tegen haar mond.

„Je verleden wil je zeggen Ocje.”

„Oh, broer Gerhard, hoe kun je dat zoo rustig zeggen!” Met bevende handen schoof ze haar bord van zich.

Struwentius lachte fijntjes: „Niet iedereen is zoo rijk een verleden te hebben Ocje, ik heb nu een verleden.”

Octavia werd lijkbalek, haar oogen staken. „En dat jij je bij die liefhebberijen dan altijd moet . . . en moest afgeven met de mindere man!” Bits kwam het over haar lippen, verontwaardigd stond ze op, belde om het meisje. Dan, als vreesde ze de woede van haar broer, draaide ze zich om en ging voor het venster staan de markt opkijken.

Als Struwentius daar de nietige gebogen gestalte zag staan vergleed zijn toornige blik in een medelijdend glimlachje.

„Ach kom, Ocje, als ik daar nu . . . , laat ik zeggen, genoeg in heb.”

„Het past ons niet,” bitste het van het venster, „nu niet en toen niet.”

Even flikkerden Struwentius z'n oogen, aan zijn slaap klopte zichtbaar, een ader.

„Mij past alles, Ocje,” en tot het binnen komende dienstmeisje: „Rieksken, kind, ga jij even naar juffer Octavia, die zal je een standje geven omdat je de ramen op haar kamer zoo slordig hebt gezeemd. Maar trek je er maar niets van aan hoor kind.”

Met een ruk keerde Octavia zich om en met verschrikte oogen keek ze naar haar broer.